Ч. 267 (13.466). Львів, середа 11. жовтня 1933. Opłata pocztowa zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол. Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-25.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Шкільні саботажі.

ПОДІЇ В КРАЮ.

Від другої половини вересня ц. р. в багатьох повітах Східної Галичини і в деяких повітах північно-західних українських земель мають місце такі події, як: биття шиб у державних школах, здирання шкільних вивісок, державних відзнак і портретів польських королів та сьогоднішних керманичів польської держави, нецензурні написи на шкільних оповістках і на стінах шкіл, псування пришляхових таблиць, нищення польських книжок і внутрішньої обстановки по школах, а вкінці фізичний терор супроти учителів і дітей польської народности. Ті всі вчинки означуємо коротко загальною назвою шкільних саботажів і вони вже мали місце в багатьох громадах та виказують тенденцію дальшого поширення.

ПРИЧИНИ ТИХ ПОДІЙ.

Організація Українських Націоналістів (ОУН) видала осінню ц. р. брошуру і летючки з закликом до українського громадянства, а в першу чергу до української молоді повести революційними засобами боротьбу за українську школу. В одній з летючок взивається сільську молодь переводити шкільні саботажі у формі вгорі представленій. Брошуру і летючки поширили націоналісти серед народніх мас. Пропаганда ОУН за шкільними саботажами найшла деякий відгомін у краю і останні події, про які ми згадували, є наслідком веденої націоналістами агітації

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ УНДО І ШКІЛЬНІ САБОТАЖІ.

Центральний Комітет УНДО на свому останньому засіданні в дні 30. вересня ц. р. розглядав всебічно справу шкільних саботажів і приняв резолюції, які осуджують шкільні саботажі і перестерігають українське громадянство перед такими недоцільними і шкідливими для української справи взагалі, а для боротьби за школу зокрема, засобами боротьби.

Обговорю ближче цю постанову Центрального Комітету

РІЖНІ МЕТОДИ БОРОТЬБИ ЗА ШКОЛУ.

Між державними і недержавними народами йде безупинна боротьба на цілому фронті. Недержавні народи намагаються, щоби школа була кузнею національної свідомости і виховувала борців за народні права, а знову державні народи стараються зробити школу знаряддям культурної і політичної асиміляції та одним із засобів панування над недержавним народом. Історія визвольних змагань недержавних народів — це і у великій частині боротьба за школу, боротьба за реалізацію гасла: „рідна школа“, „в рідній школі рідний дух“, „учитель тої самої народности що діти“. Ріжні є методи яких уживає недержавний нарід у боротьбі за здобуття національної школи. Найголовнішим є тут політична боротьба (як боротьба на парляментарній арені, вічева акція і т. п.), організування явного і тайного приватного шкільництва, боротьба за державну школу. Напр. у Польському Королівстві поляки вели пів століття тайну і півтайну працю в шкільній ділянці. Комісія, покликана 1901 р. варшавським генерал-губернатором для прослідження освітніх відносин на селі стверджує, що 33 проц. населення краю учиться в польських тайних школах і що більшість польських селян саме в тих тайних школах навчилася читати і писати. Тайні школи по селах вели польські землевласники, польські монахині, польські ксьондзи. Не можна проте дивуватися, що тайне і півтайне навчання уважають провідні польські мужі кузнею нової Польщі. Рівнобіжно з боротьбою за приватне шкільництво ведуть недержавні народи боротьбу за державне шкільництво. Часом уживають вони в боротьбі за шкільництво таких засобів як шкільні страйки. Мало це місце напр. у Польському Королівстві в 1905 р. Ужиття тих чи інших засобів боротьби залежить у великій мірі від політичних відносин. Прим. шкільний страйк в Польському Королівстві мав місце в 1905 р., себто тоді, коли Росія вела з Японією невдачну війну, а в межах російської держави шаліла революція. Тоді здавалося, що розвалиться російська імперія і поодинокі народи, що входили в її склад, будуватимуть своє незалежне життя. Польський шкільний страйк середньошкільної молоді скінчився невдачою, бо невдачною була перша російська революція.

НЕДОЦІЛЬНІ ЗАСОБИ БОРОТЬБИ.

З обговорювання ріжних метод боротьби за школу виходить, що ніхто не уживав шкільних саботажів як засобу боротьби за школу. Вибиття вікон у школі, знищення портретів, уміщення нецензурних написів на оповістках, це не є боротьба за школу, це є дитяча забава в революцію. Такі засоби нічого не причиняються до здобуття школи, а навпаки вони шкодять боротьбі за школу, бо перешкаджають, а то й унеможливлюють ужиття інших більше доцільних засобів боротьби. Шкільні саботажі дають тільки працю поліції, яка переводить арештування здогадних справників і наражує багато молоді на судові засуди. З тих причин шкільні саботажі є фальшивим і недоцільним засобом боротьби і вони не можуть принести українському народові ніякої користи, навпаки вони можуть тільки підірвати симпатію світової опінії для української справи.

НЕМОРАЛЬНІСТЬ ШКІЛЬНИХ САБОТАЖІВ.

Є великою очайдушністю і легкодушністю кидати малолітню молодь у вир такої боротьби, як биття шиб і нищення портретів. Прошу уявити собі, що може вирости з такої молоді, яка вже в 10-тому, чи 11-тому році життя призвичаюється до таких учинків, як кидання ніччю камінням, нищення тайком книжок і портретів. Така наука може тільки скривити молоді душі, відвести їх від праці над собою, поширити анархію серед молоді і помагати зростові повоєнної деморалізації серед неї.

НАЙЛЕКШИЙ ШЛЯХ.

Шкільні саботажі це найлекший, найменше відповідальний засіб боротьби. Далеко лекше перевести дорослій молоді вибиття вікон, чи здерття державного знаку, як повести курс неграмотних, чи іншу освітню роботу в низах. Шкільні саботажі вимагають лише хвилевого напруження волі, хвилевого зусилля, а освітня праця на селі вимагає постійного напруження волі. З тих причин шкільні саботажі йдуть по лінії найменшого опору.

ЗАЙВІ ЖЕРТВИ.

При всій своїй безуспішности наражують шкільні саботажі українське громадянство на зайві, непомірно великі жертви. Масові арешти і засуди, звихнення життя багатьох зпоміж молоді, отсе прямі наслідки саботажів. Крім цього громади і поодинокі особи мусять повертати всі матеріяльні шкоди і втрати з причини саботажів. Населення громад змушують виконувати нічні варти перед школами в складі кількадесяти осіб. Не треба виясновати, що цей обовязок є важким тягарем. У додатку в тих місцевостях, де мали місце саботажі, є утруднена, коли не унеможливлена освітня і кооперативна праця.

При повній безуспішности саботажів мусять вони викликати в скоршому, чи пізнішому часі зневіру, депресію, і заставити багатьох активних людей відсунутися від праці.

У деяких місцевостях шкільні саботажі не є ділом українських рук. Відноситься це до тих місцевостей, де учителями є українці. В тих місцевостях дуже часто при помочі інспірованих саботажів усувають українських учителів, або спричинюють перенесення їх на захід.

МАСОВА БОРОТЬБА.

Не перечимо, що багато молодих людей з ідейних мотивів допускається невідповідальних саботажів. Не перечимо, що ті самі люди кермуються у своїй праці і охотою посвяти. На жаль ідейність тих людей не приносить нікому ніякої користи, а наражує їх на великі, зайві жертви.

Не шкільні саботажі, а призвичаєння загалу українського громадянства до безупинної боротьби за школу, яка вимагає координації ріжних засобів боротьби, і поширення тих засобів на щораз ширші верстви, може спровадити боротьбу за школу на новий шлях. Шкільні саботажі є тільки великою перепоною на цьому шляху.

З тих усіх причин всі свідомі громадяни, а в першу чергу політичні діячі повинні протиставитися шкільним саботажам та освідомити найширші народні маси, як дуже небезпечними є ті саботажі для наших зорганізованих змагань

Володимир Целевич.

До історії провокації на Україні.

Стаття „Невідповідальні вчинки“ в „Ділі“ ч. 251., цілком слушно вказує на грізну небезпеку від ріжних безумних вчинків, які безперечно є вислідом ворожої нам агітації, або й провокації, що має на меті принести нам найбільшу шкоду.

Я приведу тут анальогію з подій 1918 року на Україні, які принесли нам найгіршу шкоду, яку тільки можна було нам принести. Річ у тому, що за часів революції протягом 1917 року ніде на Україні не було чути про жидівські погроми і навіть на Лівобережжу не було погромів панських дворів аж до приходу большевицьких військ з Московщини.

Окремі розбої були роблені злодіями, яких спеціяльно для того організували московські більшовики. Коли більшовики завоювали Україну вперше у 1917-18 році, тоді жидівських погромів самозрозуміло не було, а жиди ставились до українців на загал зовсім добре.

Коли ж на провесні 1918 року, большевицькі війська примушені були очистити від себе Україну, то тут уперше і появилися на Україні провокаторські виступи проти жидів з боку москалів, але під українським прапором, щоби посварити жидів з українцями. З тієї провокації можу вказати два факти: 1) Коли в Полтаву увійшли німці і з ними деякі дрібні українські частини, тоді спинилися 2 офіцери тих частин в Европейській Гостинниці. Там, побачивши двох жидів, цілком прилично по европейському одягнених, інтелігентних, що говорили по російськи, вони приказали своїм денщикам вхопити їх і втягнути до своєї кімнати. Там почали їх питати російською мовою, чи вміють вони говорити по українськи. Коли ті сказали, що ні, то вони наказали їх бити

шамполами, вимагаючи від них одночасно, щоби вони вивчилися говорити по українськи. Гимчасом самі вони, по словам тих-же самих битих жидів, не вміли ні одного слова по українськи.

Коли їх випускали, то вони кинулись шукати впливових українців для оборони. Тут ті нещасні побігли до німців і в результаті ці офіцери були видалені з міста Полтави. Але діло було зроблене і жиди вже стали інакше відноситися до українців ніж досі. І це мабуть систематично робили російські офіцери, які увійшли в українську армію, щоби її шкодити. Провокація тоді так далеко зайшла, що відомий патріот український Микола Шемет, брат Михайла і Сергія Шеметів, який сам вступив до української армії, побачивши своє безсилля перешкодити провокації, з розпуки застрілився.

2) Другий аналогічний випадок був з Денікінською армією. Підчас зайняття Полтави, був там командант „Ґлів", який коли треба, прикидався українцем, і був за української армії теж командантом. Його діти, страшні ненависники України, теж робили провокації подібного роду. Вони у своїй офіцерській уніформі прийшли раз до якоїсь жидівської родини, вимагали нагодувати їх, і коли жид нагодував їх гускою чи качкою і дав їм чаю, то вони наївшись та напившись, вибили його нагайками. Подібних провокацій було богато із боку більшовиків. Усе це робилося для того, щоби зробити з жидів ворогів усього українства і примусити їх шукати захисту у когось іншого, у того, хто може захистити від таких вчинків. Це власне на Україні використала більшовицька Москва, яка після того легко завоювала Україну, бо мала на Україні своїх союзників.

Те саме тепер повторюється у Галичині. Таємні пружини тієї акції покищо невідомі, але, очевидно, накази йдуть з верхів, де сидять певно такі люди, яким залежить на тому, щоби робити такі вчинки, за які потім спадуть прикрі наслідки на цілий нарід.

V. Kioviensis.

Франція проти дальшої редукції зброєнь.

На бенкеті після конґресу французької радикальної партії у Віші премієр Даладіє виголосив промову, в якій торкнувшись французької закордонної політики, заявив, що всупереч закликам до збройного виступу, Франція веде мирову політику і не думає зневажати ані понижати віякого народу. Говорячи на тему розброєння, підкреслив: „Ми рішені недопустити до дальшої редукції військових сил, поза редукціями, передбаченими в міжнародніх умовинах, які запевняють постепенне розброєння і постійну автоматичну контролю зброєнь. Виконання тієї умови мусить бути запевнене. Є це точка, що виключає всякі торги на цю тему. Французький розброєний плян приняли Англія, Зл. Держави, Італія, Радянщина й інші держави. Всі дотеперішні спроби тревалого порозуміння Франції з Німеччиною кінчилися безуспішно. Ніхто не заперечує Німеччині права істнування. Німецький уряд говорить вправді про своє бажання миру, але поцо відбуваються там зорґанізовані маніфестації озброєних відділів, чому Німеччина відкидає розброєні пропозиції, домагаючись одночасно побільшення воєнних матеріялів, які прецінь треба буде знищити на випадок принятя розброєної конвенції".

Анґлійські воєнні алярми.

ЛЬОНДОН, 9. 10. ПАТ. Ситуація, витворена німецькою відповідю в справі розброєння, є предметом широких коментарів анґлійської преси. „Обсервер" висловлює жаль, що світова війна не протяглася 6 місяців довше, бо тоді мир був би подиктований в Берліні. Тоді Німеччина була би дістала поглядову лекцію, що значить воєнна інвазія на власний край. Німецький нарід був би тоді більше свідомий свого погрому і не приготовляв би більше війни як форми „арійського діла". Дух агресивного мілітаризму гітлерівської Німеччини викликує зріст відпорности і консолідацію тих держав, що бажають миру. Все довкола Німеччини заалярмоване й стоїть на сторожі, держачися разом. Ніколи ніодин нарід не був більше свідомий своїх воєнних приготувань, як Німеччина Гогенцолернів у 1914 р. А проте Німеччина війни не виграла. Нова Німеччина має ще менші шанси виграти війну, а якщо її розпічне, буде ще більше покарана ніж Німеччина цісарська. Брітійський уряд у повній згоді з Францією думає, що ситуація від грудня 1932 р., коли Німеччина зголосила домагання рівноправности зброєнь, зовсім змінилася. Німеччина мусить тепер доказати, що хоче миру. Тому В. Британія настає на пробний час.

Кому обіцювали збройну рівноправність.

ЛЬОНДОН, 9. 10. ПАТ. „Таймс" запитує у передовиці, на що Німеччина зброїться. Брітійський уряд згодився, щоби стан нерівности зброєнь був тільки тимчасовий, та обіцяв Німеччині рівноправність в системі загальної безпеки. Одначе ту обіцянку дано передгітлерівській Німеччині. Виконання тієї обіцянки тепер неможливе з огляду на воєнну пропаґанду, ведену в Німеччині. Завданням гітлерівської партії прилучити краї, що находяться поза границями Німеччини. Інші держави не можуть уважати тих воєнних енунціяцій як внутрішньої справи Німеччини. Такий стан річи мусить щезнути. Часопис заявляється за заключенням розброєної конвенції навіть без участи Німеччини.

Чистка білоруської комуністичної партії.

МОСКВА, 9. 10. ПАТ. „Правда" приносить незвичайно сензаційний матеріял у справі партійної чистки на радянській Білоруси. Досі звериф́іковано 43 прц. членів білоруської комуністичної партії або 26.491 осіб. З того 18 прц. видалено з партії, а 19 прц. деґрадовано до степеня кандидатів і симпатиків. Між іншими викрито нові способи саботування колективної акції. У звязку з чисткою видалено з партії кількох високих достойників.

Здвиг 85.000 штурмовиків.

БЕРЛІН, 9. 10. ПАТ. Здвиг націонал-соціялістичних штурмівок у Бресляві скінчився в неділю дефілядою, в якій взяло участь поверх 85.000 штурмовиків, що марширували в повному військовому озброєнні. Дефіляда відбулася перед шефом штурмових відділів, кпт. Ремом, якому товаришив кронпрінц і кн. Август Вільгельм.

Заборонені партії.

ПРАГА, 9. 10. ПАТ. Після заборони діяльности націонал-соціялістичної партії та німецько-національної партії переведено з партійних домівках і приватних мешканнях визначних членів низку ревізій, в часі яких сконфісковано багато обтяжного матеріялу. Арештовано кільканацять осіб. Маєток партій обложено секвестром.

Завдання голосного процесу.

ЛЯЙПЦІҐ, 9. 10. ПАТ. Тутешня преса обговорюючи хід процесу в справі підпалу райхстаґу, ствердила, що вправді дотеперішня розправа не доказала ані Торґлерові ані болгарам участи в злочині, всетаки треба вважати їх моральними паліями, яким належиться таксамо кара як безпосереднім виновникам. Не ходить тут про винних чи невинних, але про те, щоби завдати смертельний удар комунізмові всього світа — пише „Лайпціґер Н. Нахріхтен". Тих кілька голов це дрібниця.

Радянсько-японський конфлікт.

Японія готовиться заняти східно-китайську залізницю.

МОСКВА, 9. 10. ПАТ. Закордонним кореспондентам у Москві розіслано радянський комунікат з повідомленням, що радянський уряд оголосив документи, які мають свідчити, що японські чинники в Манджурії приготовили заняття східно-китайської залізниці силою, покликуючись на незалежність Манджуко. Вступом до тих приготувань радянський комунікат уважає арештування в дні 24. вересня ц. р. вищих радянських урядовців. Між оголошеними документами находиться рапорт японського амбасадора в Манджурії ґенерального японського консуля в Харбіні, голови манджурської делеґації до переговорів у справі продажі залізниці і ін. Оголошення тих документів викликало в московських політичних колах враження великої сензації. Яким чином знайшлися вони в руках радянського уряду, це очевидно тайна. Переважає думка, що факт їхнього опублікування не причиниться до злагіднення атмосфери між Москвою і Токіо.

По широкому світі.

— В американських урядових колах числяться з тим, що прогібіція буде знесена 5. грудня ц. р.

— Біля шотляндського побережа затонуло анґлійське воєнне човно Л. 26. Щоправда вдалося небаром залозі виплисти на поверхню, та по дорозі до пристані вихубнув мотор. Трьох людей зі залоги згинуло, 10 було ранених. Човно сталевими линвами притягнули до пристані.

Атентат на шефа штабу румунської армії.

Є чутки, нібито на маневрах румунської армії підстаршина кинув ручну гранату в напрямі шефа штабу румунської армії ґен. Латореску. Ґенералів адютант іще в пору перед вибухом вхопив ґранату та відкинув її на кільканацять кроків. Від вибуху ґранати згинули два вояки, адютант був тяжко ранений. Ґен. Латореску був лише легко ранений відломками ґранати.

За напад на почту у Трускавці.

Другий процес у Самборі.

Згідно з поданою у нас два дні тому вісткою, сьогодні у Самборі розпочався в окружному суді перед лавою присяглих другий великий процес за діяльність ОУН на терені Дрогобиччини. Процес цікавий головно тим, що в акті обвинувачення знову фіґурують імена Василя Біласа, Дмитра Данилишина й Михайла Гнатова, як співвинуватців.

Розправа триватиме 5 днів, предсідником трибуналу є суддя *д-р Купровський*, обвинувачує прокуратор д-р *Зельонка*. Лаві оборонців проводить *д-р Рогуцький*.

АКТ ОБВИНУВАЧЕННЯ.

Обвинуваченими є: *1) Петро Лоцуняк*, ур. в Рабчицях к. Дрогобича, гр.-кат., нежонатий, *літ 20*, ученик 6-ої гімн. кл. у Стрию;

2) *Михайло Лабівка*, ур. у Стебнику, *літ 30*, нежонатий, салітарний робітник, має 4 кляси гімназії;

3) *Микола Ільків*, р. у Тустановичах, гр.-кат. нежонатий, *літ 23*, мясар, має 1 ґімназійну клясу;

4) *Евген Петрів*, ур. у Бориславі, гр.-кат., нежонатий, *літ 20*, має 4 ґімн. кляси.

Три перші обвинувачені з тому, що разом з Василем Біласом і Дмитром Данилишином та Михайлом Гнатовом (перші два згинули на шибениці 23. XII. 1932, останній утік за кордон) вдерлися 8. серпня 1931 р. з револьверами у руках до почтового уряду у Трускавці та, погрожуючи присутнім насильством, взиваючи їх піднести руки до гори й стріляючи з револьверів, — забрали готівку у висоті *27.480 зол.*

Евген Петрів обвинувачений у тому, що вдершися разом з усіми названими до почтового будинку з револьвером у руках, заняв стійку на коридорі й у передсінку будинку та допоміг іншим забрати чуже майно через те, що звертав проти присутніх револьвер і погрожував їм ужити проти них насильства.

У *мотивах* кажеться про те, що обвинувачені стоять під закидом злочину державної зради, доконаної через приналежність до УВО, та злочину проти чужого майна, доконаного через участь у грабунковому нападі на почтовий уряд у Трускавці, який група терористів з УВО перевела в дні 8. серпня 1931 року.

ХІД ПОДІЇ.

8. серпня 1931 р. у Трускавці, біля 17.20 год. попол., в моменті, коли начальник почтового уряду *Анджей Длуґош* видавав вказівки у звязку з закінченням урядування та приготуванням грошей до експедиції і завернув до бюрка, при якім урядувала *Марія Длуґошева*, він побачив нараз якогось мущину, який скерував до нього револьвер зі словами: „Тихо, спокій, руки до гори". Спершу не зорієнтувався, але почувши крик службовички Чайковської „Що це за жарти, прошу не жартувати зі зброєю", — зрозумів, що це напад на почту. В цій хвилині розляглись з почекальні два револьверові стріли. Напасник, який тероризував Длуґоша, мав на собі темні окуляри. За хвилину з касового відділу вийшов якийсь інший чоловік: похилений вперед побіг до почекальні, а за ним той, що тероризував Длуґоша. В часі, коли персонал надавчого відділу був стероризований напасником, який стояв при бюрку Длуґоша, службовичка *Іда Людмарієва*, яка в касовому відділі приготовляла гроші до експедиції, побачила раптом біля себе чоловіка невеличкого ростом, в жовто-зелених окулярах. Той чоловік звернув до неї револьвер та сказав

„Тихо, нічого не говорити, руки до гори“. Людмарівна, почувши крики із ждальні, інстинктовно схопилася з місця та кинулася до надавчого відділу. Згодом ствердила, що з шуфляди, в які були готові до експедиції гроші, згинуло 27.480 зол.

Занятий в експедиційному відділі почтовий функціонар *Антін Липка* хотів відчинити двері, що ділили експедицію від ждальні. В тому моменті зараз при дверах, зауважив якогось чоловіка який скермував на нього револьвер з окликом „Руки до гори“. Липка зробив рух назад, хотячи тікати до експедиції. В тому моменті напасник ударив його сильно лівою долонею в лице, а рукояткою револьвера в груди. Цей удар кинув Липку на одвірок дверей експедиції. Безпосередньо після того напасник стрілив. Липка впав, потім пророзв на землі крізь експедицію за ґанок і в той спосіб видістався на подвіря. Там счинив алярм. У ждальні бачив крім того, що вдарив його і стрілив, ще двох молодців із револьверами в руках. Від стрілу, який впав від сторони ждальні у сторону експедиції був ранений в руку функціонар *Ракочи*. Цілий ряд інших функціонарів почти та принагідних присутніх годі клієнтів подав низку інших подробиць, які устійнювали скількість та вигляд напасників.

СТРІЛИ ПІДЧАС ПОГОНІ.

Поліціянт комісії живця *Юзеф Круль*, стоючи на вул. Обіздовій, почув ок. пів до 6 год. пополудні стріли від сторони почтового будинку. Він побіг до почти і побачив, як вибігло з нього кілька осіб. Хтось із них стрілив до *Юрка Мельничка*, який кричав „Поліція, бандити!“ Той сам чоловік двічі стрілив до Круля. Стріл, відданий до Мельничка, пробив йому правий легень, наслідком чого прийшла внутрішня кровотеча й засалення легенів.

Тікаючих бачило кілька осіб, які — разом із згаданими службовиками й функціонарями почти та випадковими клієнтами — покликані на розправу в характері свідків.

САМІ СЕБЕ І ОДНІ ДРУГИХ „ВСИПАЛИ“..

Погоня за втікачами-напасниками у напрямі Помірок не дала ніяких вислідів. Слідство велося хибно проти Володимира Кобільника і тов., показалося безпідставним і справа (як каже сам акт обвинувачення) „залишилась у темрявах тайни“. Вирниула справа несподівано після виявлення цілої історії нападу на почту в Городку. Акт обвинувачення стверджує сам, що Лоцуняк, Лабівна й Ільків призналися до вини й ствердили факт своєї приналежности до УВО „в наслідку духового заломання, викликаного катастрофальним вислідом нападу на почтовий уряд в Городку“. Петрів теж признався, що належав до змови, заявив, що в самому нападі участи не брав, бо спізнився. Інші зізнання ту оборону збивають.

Найширші зізнання склав Лоцуняк, який подрібно зізнав про своє знайомство з Лабівкою, що втягнув його до УВО. Докладно оповідає першу свою зустріч з невідомим „старшим“ із звол. ерархії, яким був — згідно з пізнішою інформацією Лабівки — *Михайло Гнатів. Гнатів дав наказ виконати напад на почту, при чому покликався на наказ згори.* Лоцуняк оповів точнісько організацію нападу і його хід, а своє признання пояснив тим, що Лабівка сказав йому підчас конфронтації, що „все вже засипане“. Сам Лабівка так само найширше признався і всіх інших засипав: на Гнатова зізнав, як на того, що його до організації втягнув і видав наказ про напад. Те саме ствердив Ільків. З усіх тих зізнань виявилося, що стріляв із ждальні Давидишин, а гроші з касового відділу забрав Василь Білас. Білас передав гроші Гнатову. Коли Ільків питав згодом Гнатова, де ділися гроші, Гнатів відповів, що питати його про це не вільно. Втег Петрів увійшов до УВО так само через Гнатова. В той спосіб не присутній на розправі Гнатів показується найголовнішим винуватцем цієї події а також участи всіх обвинувачених у ній.

Лабівка й Ільків зрадили теж точнісько дороту, якою втікали. У вислід зізнань підсудних та свідків устійнено, що в нападі брало участь 7 осіб, — четверо підсудних, Гнатів, Білас і Давидишин. У додаткових зізнаннях підсудні вияви-ли геть усі подробиці. Сталося це впродовж місяця квітня 1933 р. року: тоді то, наслідком „засипування“ учасників нападу самими собою, ціла справа вийшла на верх. До виснення справи причинилися теж зізнання Михайла Різняка, який стрінув групу напасників при вході на почту і пізнав Лабівку: Лабівка теж пізнав його, але тільки моргнув оком і не вклонився.

ПРО УВО І ОУН.

Акт обвинувачення мав 33 сторінки машинового друку. На кількох сторінках переповідає історію УВО й ОУН від „Приказу ч. 1“ з дня 2. вересня 1920 року аж до останніх часів. Цікаво, що в цьому акті обвинувачення вперше згадано про *вбивство ком. Чеховського як про діло ОУН*. Подана теж там точно тодішня організаційна схема УВО (начальна команда, краєва команда, реферати організаційний, політичний, боєвий і розвідочний, окружні, повітові й районові коменданти та трійки чи п'ятки). Дальше згадано там про внутрішню реорганізацію УВО, через перехід спершу трьох рефератів до ОУН а в другій половині 1930 і третього (боєвого) реферату. Органами ОУН є „Розбудова Нації“, „Сурма“ (формально дальше під фірмою УВО), „Бюлетин Краєвої Екзекутиви ОУН“ і „Юнак“.. Акт обвинувачення займається теж „Пластом“, кваліфікуючи ту організацію як „організацію з військово-політичним характером“, при чому покликується на один присуд городського суду у Дрогобичі.

ЗНАЧІННЯ ПРОЦЕСУ.

Тому, що всі підсудні склали кількакратно у слідстві найточніші зізнання, розправа матиме радше формальний характер прилюдного відтворення слідства. Нема теж між свідками нікого з політиків. Тому політичний характер тої розправи обмежується до факту, що це чергова розправа за акт доконаний з наказу і людьми ОУН, та ще й до другого факту, що в тому процесі знову на лавці обвин. засідають діти (Лоцуняк і Петрів у моменті нападу мали по 18 літ, Ільків 21) і що участь дітей у терористичному акті та поведінка тих дітей у слідстві знову підкреслила ненормальні відносини в українському підпіллю, ненормальне заложення цілого підпілля..

*

Розправа почалася в 9. год. рано. Після справджения особистих дат обвинувачених і після відчитання акту обвинувачення, трибунал відчитав протокол льокальної візії, яку перевели на місці нападу на почту в Трускавці. З черги почалося переслухування обвинувачених.

Як перший зізнає обв. **Петро Лоцуняк.** Признається до участи в нападі, одначе до вини не почувається. Арештували були його чотири рази в 1932 р. В 1929. і 1930 р. був членом „Пласту“. До ОУН втягнув його Лабівка. Опісля обвинувачений описує, як відбувся напад на почту. До почтових сіней війшло їх пять, а саме перший війшов Гнатів, другий Давидишин, третій якийсь невідомий обвинуваченому, опісля Лабівка, а вкінці Лоцуняк. Сама подія відбулася дуже скоро, тревала найбільше дві хвилини. В сінях Лоцуняк стояв біля дверей. Чув як один із членів нападу, одначе не тямить котрий, підійшов до віконця, зажадав грошового переказу та скрикнув: „Руки вгору!“ Хтось, що був у сінях, хотів тоді вийти на коридор. У дверях зупинив його Лоцуняк погрожуючи револьвером і приказав вернутися. Цей чоловік послухав. Опісля обвинувачений побачив, як Гнатів дав Давидишинові знак, а потім усі в тім самім порядку стали втікати.

(Розправа триває далі).

Окружне Свято У. М. Х. в Лежайську.

Плече об плече з матірнім пнем. — Приїзд Преосв. Коциловського. — Торжественне богослуження. — Проповіди. — Святочна академія. — Молодь удержить духа і землю предків.

Наші окраїни у всьому йдуть плече об плече з матірнім пнем. Тому і в улаштуванні свята У. М. Х. не залишилися позаду, але по своїм силам відсвяткували його урочисто. До піднесення торжества й величі свята У. М. Х. в Лежайську у значній мірі причинився приїзд Преосвященого Йосафата Коциловського. Вже 30. IX в 5. год. попол. приїхав владика в окруженні бандерії, що виїхала йому на стрічу до села Вереїць. Достойного гостя привитав від духовенства гарним словом о. декан Камінський, д-р Ґелецінський від „Р. Школи“, а о. кан. Лигдалевич, місцевий парох, вручив ключі церкви. Серед звуків дзвонів рушив великий похід до церкви. При входовій брамі над головами вірних замаяли папські й національні прапори. В церкві відправив молебен сам владика, а потім виголосив слово. Вірні в напруженні слухали слів свого архипастиря. Опісля до пізного вечора сповідь; до сповідальниці засів і сам епископ.

Дня 1. X. вже зранку правилися Сл. Божі. З усіх усюдів малими й більшими гуртами спішили до церкви в Лежайську наші люди. На процесії з доокольчиних сіл не дозволили. На Сяні на пором пускали лише по 10 осіб. В год. 9.30 почалася архієрейська Літургія, на якій гарну проповідь виголосив о. кан. Гриник із Перемишля. При кінці забрав голос владика і в довгій промові порушив найважніші справи церкви.

Після відправи владика перед церквою поблагословив своїх вірних, що в здисциплінованих рядах ішли перед своїм архиреєм. На проектований похід не було дозволу...

Ввечорі в 6 год. у гарно прибраній салі відбулася святочна академія. Саля виповнена вщерть. На почесному місці засів достойний гість. Зі сцени понеслося могутнє: „О, спомагай нас...“ Опісля наче в калейдоскопі пересувались хори з доокольчиних сіл. З гордістю вислухали зібрані звуків орхестри лежайської і дублянської, що під проводом п. М. Ваньчика здобула собі вже широку славу. На закінчення понеслося з грудей зібраних патріотичне „Ще не вмерла Україна“. Літочі голоси злилися зі старшими — молодь удержить духа і землю предків! Це наша віра й надія після вдатного Свята УМХ в Лежайську.

(о. г.)

Тітулеску в Варшаві.

У понеділок приїхав міністр закорд. справ Румунії Тітулеску до Варшави. Зачувати, що на конференції торкнуться справи т. зв. Чорноморського Льокарна, до якого приступилиб безпосередньо СРСР, Туреччина, Румунія, Греція та Болгарія, а посередньо Чехословаччина, Югославія та Польща.

Мін. Тітулеску відвідав у Варшаві мін. Бека та був на авдієнції в президента Польщі, марш. Пілсудського й прем. Єнджеєвича. Побуде два дні.

ГОРЯТЬ ЛІСИ.

У понеділок вибухла пожежа в лісах братів Ґреллів в Либохорі (Сколівщина). Виїхала воєнна сторожа. Завдяки сильному вихрові пожежа поширюється.

ПРОДАЮТЬ ЗАБОРОНЕНІ ГАЗЕТИ.

ЕССЕН. ПАТ. Поліція в Гамборні арештувала 5 жидів, польських громадян, за купування та читання „Гайнту“. „Гайнт“, хоч йому відібрали дебіт, продають у кіосках. Жиди ці не знали, що газету заборонено. Польський консуль інтервеніює у німецьких владах.

На допомогу студіюючій молоді.

До українського громадянства!

Находить початок шкільного академічного року, а з ним виринає питання матеріяльного забезпечення нашої студіюючої молоді. Питання це поставлене до розвязки нашому громадянству і питання це мусить бути розвязане.

Українська студіююча молодь мусить діста ти засоби до студій, мусить мати місце, де у скрутній хвилині моглаб дістати позичку на покриття таких високих сьогодні шкільних чи іспитових оплат, українське студентство мусить мати змогу удержати одинокий український Академічний Дім у Львові та студентську харчівню.

І не вільно нікому ставитися байдуже до цієї справи, не вільно нікому закриватися ріжвицею поглядів чи дисонансами між старшими і молодими.

Це значилоб полишити молодь самій собі і то в тому часі, коли та молодь бореться не лише з незвичайно важкими обставинами матеріяльними, але й із усякого роду обмеженнями й іншими противенствами. Це значилоб не дати змоги українській студентській молоді продовжати своїх студій саме тоді, коли так сильно зменшився наплив молоді до шкіл взагалі. Це значило би врешті не дбати про майбутній провід нації і резигнувати з майбутности своєї взагалі.

Українське громадянство, дбаючи про свою студентську молодь, покликало перед кількома роками до життя Товариство Прихильників Освіти і поклало йому за завдання нести поміч матеріяльну і моральну українській студіюючій молоді. Це найбільше й одинока завдання цього Товариства.

І Товариство Прихильників Освіти сповняло до-сьогодня своє завдання, а українська студентська молодь находила все допомогу та підтримку в Товаристві, поки воно мало до розпорядимости відповідні фонди. Та в цьому році стратило Т. П. О. дотеперішні джерела доходів і з уваги на те не в силі виконувати наложених на нього обовязків. Тимсамим українське студентство тратить одиноку дотеперішню матеріяльну базу.

Та українське громадянство, вповні свідоме значіння молоді в житті нації, мусить само прийти з помічю Товариству Прихильників Освіти. Вступаючи в члени Товариства і виконуючи точно свої обовязки, може громадянство бодай частинно розвязати поставлене питання і доставити Т. П. О. бодай найнеобхідніших фондів.

Нехай-же не буде тепер ніодного члена українського народу, що не став би членом Т. П. О.

Рівночасно просить Товариство українські культурно-освітні установи ініціювати реферати чи гутірки про вагу помочи студентській молоді та популяризувати акцію приєднування членів Т. П. О.

Виділ Товариства вірить, що українське громадянство, все чинне і жертвенне у важних моментах, зрозуміє і тепер вагу хвилини та не відмовить помочи своїй молоді.

Львів, у жовтні 1933.

ЗА ВИДІЛ Т. П. О.:

Д-р Юлій Савчак, голова
Інж. Атанасій Міланич, секретар

Розправи за селянські заворушення.

Перед окружним судом у **Тарнові** почалися в понеділок розправи за події, до яких дійшло в червні ц. р. у ропчицькому повіті. Акт обвинувачення твердить, що селяни з Козоджі й околичних сіл під впливом агітації послів Стронніцтва Хлопського Стахніка та Перога уладили кілька нелегальних зборів. Під впливом комуністів дійшло до сутички з поліцією, яка хотіла розвязати збори. В Ґрабінах у сутичці потурбували 3 поліцаїв, у Ноцковій 18 поліцаїв ранили. Поліція ранила 16 людей (з тих 8 померло). На лаві обвинувачених засіло 125 осіб, а саме 1) 44 за напад на поліцію в Ноцковій, 2) 5 обвинувачених за напад на поліцію в Ґрабінах, 3) 46 обвинувачених за формування ватаг у Навсі та Вишневій задля походу до Ноцкової, 4) 16 обвинувачених за формування ватаг у Гнійниці, Хехлі, Лучках Кухарських задля маршу до Козоджі, 5) 3 обвинувачених за силування терором бурмістра в Сендзішеві й інших осіб, щоби прилучилися до походу до Козоджі, 6) 8 обвинувачених у терроризуванні членів ББ на вічу в Тщцяні, 7) 1 обвинувачений в підбурюванні до позбавлення свободи представників влади в Козоджі та в погрожуванні смертю тим, що не вступлять до Стр. Людового.

За події в селах повіту ряшівського та ланцутського почалася в понеділок розправа також у **Ряшеві.** В тих селах також дійшло до сутичок із поліцією та до грабіжей у приватних посілостях (ліси в Медині Ланцутській). У цьому лісі селяни кидали до поліції камінням і стріляли. Зранили в живіт команданта поліц. постерунку в Ясінці, який опісля помер. Поліція застрілила 5 осіб, а 5 зранила. В Ґродзіску Дсл. в сутичці побили двох поліцаїв так, що вони померли. Споміж селян згинуло 5 осіб, 11 було ранених.

Розправа в Ряшеві відбувається перед двома трибуналами. Перед першим трибуналом відповідає 50 обвинувачених. З вільної стопи відповідає 38, з вязниці 18. Предметом розправи є події в Ґродзіску. Переслухають 70 свідків. Перед другим трибуналом відповідає за події в Вільці під Лісом 38 обвинувачених, а за події в Лукавці 17 обвинувачених. Із заг. числа 42 обвинувачених 13 відповідає із вязниці. В цьому процесі переслухають 86 свідків.

На цих двох розправах не кінчиться серія епільоґів червневих подій. На 23. і 24. жовтня визначено розправу проти 9 обвинувачених (із тих 3 арештованих) за події в Поґвіздові. Переслухають 10 свідків. На 26. жовтня розписана розправа проти 7 обвинувачених в орґанізуванні зборів у Ноцковій (ропчицький повіт). 27 жовтня відбудеться розправа проти Плюти та Грошка й тов. за увільнення від арештування. Крім того ряшівський суд розгляне 10 менше важних справ, а городські суди 11 справ за менші проступки.

Ревізії й арештування у Равщині.

У ночі з 24. на 25. IX. якісь невідомі злочинці хотіли вломитися до церкви у Камінці Боброїдах. Сполошені громадською сторожею, вломники почали стріляти до сторожі і втікли. Тої самої ночі вибив хтось шиби у школі і приватному мешканні місцевого управителя та подер портрети і мапу Польщі. Поліція у звязку з тим перевела ревізії й арештувала Турка і Яцка Лущика з Камінки Піратин та Лущика Михайла з Камінки Боброїдів. Усіх трьох по переслуханні на поліції відставили до арештів у Раві Руській.

Тої самої ночі вибив хтось шиби у шкільному будинку в Піддубцях та знищив у шкільних салях портрети. У звязку з тим постерунок поліції перевів ревізії у Гриця Боднарчука с. Якова, Радзевича В. і Гнатейка Степана. Усіх забрали на поліцію і по переслуханні випустили на волю; одначе на другий день арештували Ст. Гнатейка вдруге і відставили до судових арештів в Угневі.

Тої самої ночі вибив хтось шиби у шкільному будинку в громаді Ульгівок та знищив портрети. Поліція з Дениськ перевела ревізію у Яницького Антона, Сидора Антона і Кухарчука Миколи в Ульгівку. Хоча нічого не найдено, усіх трьох арештували і відставили до судового арешту в Угневі.

Дня 2. жовтня ц. р. поліція з Потелича перевела основну 3-годинну ревізію в домівці читальні „Просвіти“, в канцелярії кооперативи „Єдність“ та її філії у Потеличі. В домівці читальні перетрусили бібліотеку, часописи, шукали на сцені і під сценою. Рівнож перевели цілу низку ревізій у селі, між ін. в домі о. декана Дороцького Михайла, Дудка Федька та інших. У нікого нічого не найшли і нікого не арештували. Ревізію в Потеличі перевели у звязку з вибиттям шиб у школі в Клебанах (присілок Потелича).

У ночі з 3. на 4. жовтня вибито шиби і знищено портрети у шкільному будинку в Корнях. У звязку з цим поліція перевела ревізію й арештувала Грицину Н., ученика 8. кляси ґімн. з Корнів, замешкалого тепер в Раві Руській, а також чотирьох селян з Корнів. Усіх відставили до судових арештів у Раві Р.

Дня 6. жовтня перевела поліція ревізію у Галаня Гриця і Бакая Теодора в Раві Руській. Обох арештували.

Слід зазначити, що в багатьох громадах равського повіту розкинено летючки протидержавного змісту. У звязку з цим староство зарядило по громадах нічну варту, яку держить у кожній місцевости що-ночі 8—10 громадян.

Минулого тижня арештували і відставили до судових арештів крім вище згаданих ще Стасіва Мирослава з Тенетиськ.

Додатково повідомляю, що дня 7. жовтня ц. р. перевела поліція ревізію й арештувала Володимира Осідача з Рави Руської. Дня 8. жовтня перевів постерунок поліції ревізію у родині Жовтих, де арештували Романа і Степана Жовтого. У нікого з арештованих нічого при ревізії не найшли. В останній хвилині довідуюся, що поліція арештувала Степана Галаня і його матір. Усіх підозрівають правдоподібно у приналежности до ОУН.

Ревізії й арештування відбуваються дальше.

—o—

Розправа за дефравдацію.

У Львові перед карним трибуналом почалася розправа за надужиття в секретаріяті львівського городського суду. Обвинувачені: 56-літній старший судовий офіціял Северин Куркевич, начальний суд. секретар Рудольф Бачинський, його жінка Стефанія, купець Зб. Бік і буфетовий Гр. Чарнуха. Куркевич обвинувачений у зефраудуванні 28.582 зол. 80 сот. і 56 дол. 76 цент. із судових депозитів. Бачинський обвинувачений у цьому, що намовляв Куркевича до крадежі та що взяв від нього 300 зол. із украдених грошей. Дальші три обвинувачені відповідають, що взяли від Куркевича гроші, хоч знали, що то крадені. Бік узяв 3.000 зол., Чарнуха 1.320, Бачинський 700.

Куркевич на розправі признався до крадежі та що ті гроші видав по ресторанах, або розпозичив співобвинуваченим.

—o—

§ 19.

Спростування п. О. Охрима до статті „Діла“ під наг. 112.000 золотих.

З канцелярії адвоката д-ра Кості Паньківського дістали ми до поміщення таке спростування:

У „Ділі“ з дня 5. вересня 1933. р. ч. 232 появилася стаття під вгорі наведеним наголовком. У цій статті є ціла низка неправдивих або перекручених фактів, які стаття відносить до мене, підписаного інж. Олександра Охрима. В інтересі правди та щоби не ширилося дальше баламутство щодо моєї участи в діяльности **Спілки Українських Агрономів**, я примушений містити оце спростування:

1. Неправда, що я господарив у Спілці Українських Агрономів так, що догосподарився до конкурсу Спілки Українських Агрономів. Неправда, що мені завдячує неодин агроном те, що над ним буде висіти довгими роками судовий присуд неначе меч Дамокла. Далі неправдою є, що мені завдячує також неодин селянин та неодна кооператива те, що не всилі більше піднестися на ноги.

Зате правдою є слідуючий фактичний стан річи: Спілку Українських Агрономів заснував не я, а пп. інж. Юліян Павликовський, агроном Микола Творидло, директор Центросоюза, агроном Архипенко, інж. Евген Храпливий, директор „Сільського Господаря“, інж. Воробець та інші. Спілку Українських Агрономів заложили ті панове в той час, як я перебував ще за границею. Основуючі Збори Спілки Українських Агрономів відбулися дня 26. липня 1925 р. у Львові. До Надзірної Ради були на тих Зборах вибрані: головою Н. Ради інж. Юліян Павликовський, з членами Н. Ради: інж. Роман Стельмахів, інж. Евген Храпливий, інж. Тодос Погорецький, інж. Евген Брилинський і п. Олекса Лис. До Управи на тих-же Загальних Зборах були вибрані агроном Архипенко Евген, агроном Творидло Микола і інж. Воробець Віктор, що були зареєстровані ухвалою Окружного Суду з 15. XII. 1926 р. під ч. ф. 1382/26 кооп. IV. 406. Такий склад Надзірної Ради був до дня 26. березня 1927 р. На Загальних Зборах дня 26. березня 1927 р. змінено статут з відповідальности уділами до відповідальности 10-кратної. На тих-же Зборах головою Н. Ради вибрано інж. Е. Храпливого, а між членами Н. Ради між іншими був агроном Микола Творидло. До Управи вибрані тоді інж. В. Воробець, інж. Іван Ришавий, інж. Іван Семків, що був урядовцем Спілки Українських Агрономів, зареєстрований ухвалою Окружного Суду у Львові дня 14. листопада 1927 р. під ч. ф. 1725/27 кооп. IV. 406.

Щойно 20. лютого 1927 р. себто по майже двох роках істнування Спілки вступив я в її члени. Таким чином за два перші роки істнування Спілки Укр. Агрономів я в ніякім разі не поношу і не можу поносити відповідальности, бо не був тоді навіть членом Спілки Укр. Агрономів. Отож вичислені вгорі органи господарили згаядно контролювали господарку в Спілці Укр. Агрономів протягом 4 (чотирьох) літ, бо мене вибрано головою Н. Ради щойно на 3. Зборах дня 11. липня 1929 р. На тих самих Загальних Зборах вибрано до Управи на місце інж. Івана Ришавого інж. Богдана Полов'яка.

Відомо, що господарський стан якоїсь установи у якомусь році є в прямій і безпосередній залежности від господарки попередніх років. Відомо всякому, що коли-б в останнім році вибрано навіть найідеальніший провід якоїсь господарської установи, то цей провід небагато зробить, якщо булаб невідповідна господарка попередніх завідуючих органів на протязі довшого часу.

Надзірна Рада під моїм проводом прийшла щойно по чотирьох роках господарки попередніх органів. Між іншим слід тямити, що Надзірна Рада по кооперативному закону не веде господарки кооперативи і за її господарку безпосередньо не відповідає. Зате вона відповідає законно і морально тільки за контролю господарки Управи. Отож Надзірна Рада під моїм проводом старалася свій законний і громадський обовязок прийняти й на себе через вибір на 3. Зборах 11. липня 1929 р. виконати якнайбільше совісно. Саме я зарядив зараз по уконституованні Н. Ради контролю діловодства і цілої господарки. На жаль цеї контролі Надзірній Раді ...

моїм проводом не вдалося зразу взагалі перевести, бо дотепер майже не велося в кооперативі книговодства, яке щойно поволі з великим трудом наладнувалося при помочі окремо найнятого бухгальтера. Є фактом, що в часі як я став головою Н. Ради 11. липня 1929 р. не було навіть біляису за 1927 і 1928 рр., а діловий рік 1929 майже не був закнижкований. Щойно на протязі другої половини 1929 і з початком 1930 р. було упорядковане і заведене книговодство за всі попередні і біжучі роки.

Спонукавши запровадження книговодства Надзірна Рада приступила до мериторичної контролі господарки кооперативи за всі попередні роки. Це було можливе щойно в другій половині 1930 р. і то не з вини Н. Ради під моїм проводом. При переведенні контролі ствердила Надзірна Рада, що дальша екзистенція Спілки Українських Агрономів стоїть під знаком запиту як з огляду на відсутність відповідних власних фондів, так і з огляду на терття, які виринули між Спілкою Українських Агрономів і Центросоюзом та Повітовими Союзами Кооператив з конкуренційних причин. Н. Рада рішилася ще тоді на ліквідацію Спілки Укр. Агрономів, щоби не витворювати замішання в нашій кооперації з причини конкуренції між Спілкою Укр. Агрономів і Центросоюзом та щоби не допровадити до евентуального банкроцтва Спілки Укр. Агрономів і тим не наразити членів і вірителів Спілки на страту.

В тій цілі за моєю ініціятивою відбулося два засідання з представниками Центросоюза в Ревізійнім Союзі і два засідання в Центросоюзі, які однак не довели до нічого. Надзірна Рада була тої думки, що кооперативу треба остаточно зліквідувати, але здержалася від цього кроку тільки тому, що в другій половині 1930 р. нав'язала група п. Мирона Луцького переговори з Управою Спілки Українських Агрономів у справі перебрання Спілки в руки цеї групи та перетворення її на Спілку Українських Хліборобів. Група п. Луцького заключала угоду з Управою в повищій справі. Отже для формального переведення цеї угоди скликано надзвичайні З. Збори Спілки Укр. Агрономів на день 4. липня 1930 р. На цих зборах 4. липня 1930 р., на котрих була присутна група п. Мирона Луцького, п. агроном Творидло і інші, вибрано Комісію, яка з Надзірною Радою й Управою мала підготовити зміну статуте Спілки Укр. Агрономів у цілі перетворення її в Спілку Українських Хліборобів.

Наслідком того стану річей відсунено ліквідацію Спілки Українських Агрономів, бо Комісія незабаром дійшла до засадничого порозуміння з групою п. Мирона Луцького.

На річних З. Зборах дня 30. грудня 1930 р., на яких була присутня група п. Мирона Луцького, директор Спілки Укр. Агрономів інж. Семків реферував про господарський стан Спілки, відчитуючи біляиси за 1928 і 1929 рр. На цих Зборах обговорювалося і майбутній характер Спілки, членство, фінансування і т. д. Вибір нової Надзірної Ради в ці дні не відбувся з огляду на те, що присутна на Зборах група хліборобів ще не рішилася на склад Н. Ради і тому рішено продовжувати ці Збори в дні 17. січня 1931 р. На продовжених З. Зборах 17. січня 1931 рішено остаточно скликати Надзвичайні З. Збори з більшою участю хліборобів на день 10. лютого 1931 р. Дня 10. лютого 1931 р. відбулися З. Збори Спілки Укр. Агрономів зі старими і новими (хліборобами) членами. Зборами тими проводив п. Мирон Луцький. На цих Зборах вибрано нову Н. Раду в складі: голова Мирон Луцький, члени о. Горникевич, Малицький, Творидло, представник консисторії, представник РСУК, заступник М. Холевчук, А. Терпиляк і Е. Храпливий.

Ця Надзірна Рада відбула кілька засідань. Я як нечлен Н. Ради Спілкою більше не займався. Аж 1. квітня 1931 р. дістав я письмо з РСУК, в якім повідомляють мене, що З. Збори Спілки Укр. Агрономів з 10. 2. 1931 р. неважні, бо новоприступивші члени підписали невиповнені заяви приступлення! Чи перед тим письмом чи по нім п. Мирон Луцький забрав від Управи всі заяви новоприйнятих членів хліборобів. Наслідком цього було скликання Зборів старих членів Спілки Укр. Агрономів на день 7. червня 1931 р., на котрих осуджено поступовання п. Мирона Луцького. Потім приступлено до конкурсового поступовання.

Таким чином я в тім часі, коли був головою Н. Ради Спілки Укр. Агрономів сповняв під кожним оглядом свій тяжкий у тих обставинах обовязок контролі господарки Управи і цілої Спілки Укр. Агрономів та по можности, як видно з повищого, старався її стан санувати. Дальшу відповідальність за контролю господарки Спілки і за її упадок поносить нова Н. Рада під проводом п. Мирона Луцького, бо вона цілий майже рік відтягала ліквідацію Спілки Українських Агрономів, коли ще вона могла відбутися без страти для людей

II. Неправдою є, що ті агрономи, що живуть у Львові, не належали довгі останні роки ні до Н. Ради ні до Дирекції і через те не всилі були перевірювати господарку СУА. Натомісць правдою є, що на З. Зборах СУА, що відбулися дня 26. III. 1927 р., присутні були інж. Ю. Павликовський, агроном Творидло, інж. Храпливий і інші. Зборами проводив інж. Е. Храпливий, що був на тихже зборах вибраний головою Н. Ради, а агроном Творидло членом Н. Ради. Інж. Ю. Павликовський на тих Зборах виголосив реферат про завдання СУА в напрямі несення с.-г. культури на село та організації торговлі с.-г. потребами. Ці названі громадяни були також пізніше по 11. VII. 1929 р. у Львові і мали можливість вглядати у господарку СУА, а в останнім році 1931 агроном Творидло, інж. Храпливий і інші були знову вибрані до Н. Ради, отже мали можливість і обовязок контролі, а не лише я, який в останній каденції не був у Н. Раді.

III. Неправда, що я є директором ославленої видавничої Спілки „Нове Село“ і придивляюся як орган моєї кооперативи бе саме той Рев. Союз, в якому я є ревізором, натомісць правда є, що я ще в 1931 р. оголошував у спростуванні в „Новому Часі“ з 11. V. 1931 р., що я ані з видавництвом, ані з редакцією, ані з партією, що утворилася при тім видавництві не маю нічого спільного і не можу нести ніякої відповідальности за те, що робить чи пише „Нове Слово“. Подібне спростування помістив я в „ГКЧ“ з 20. вересня 1931 р.

IV. Неправда, що моєю поведінкою в СУА я мав би соромитися до кінця життя або щоби я себе мав уважати за „скомпромітовану одиницю“, яка нібито має зашитися в мишачу діру. Зате правда, що як виказують наведені вище факти, я дав себе намовити до участи в діяльности СУА в довірю до господарки таких громадян як інж. Ю. Павликовський, інж. Храпливий, агроном Творидло. Свій обовязок в СУА я сповняв совісно і як має хтось за СУА соромитися, то в кожнім разі на основі наведених фактів не я. Також поза СУА нема в моїй поведінці ніякого кроку, якого мав би соромитися чесний український громадянин. Нічим я ніколи і ніде не скомпромітувався.

Львів, дня 5. жовтня 1933 р.

Інж. Олександер Охрим.

—o—

НОВИНКИ

— **Футра мужеські й жіночі** виконує по найновішим фасонам дешево й солідно **Евген Говикович, Львів, ул. Домініканська ч. 4.** 324 15-30

— **Кабінет косметичний „Dictinction“** Коперника 42 а. II. п. Тел. 72-18, поправляє найбільше знищену церу, стосує відмолодні лікувальні маски, вигладжує зморшки, усуває червоність і всякі дефекти шкіри. Всім Вп. Паням дякує за дотеперішнє довіря і запрошує до дальших відвідин. Постійна опіка і порада безплатно. Ціни лікування знижені. „Dictinction“

— **Овочеві щепи і кущі,** певні щодо відміни, гарні та здорові, замовляйте в одинокій українській фірмі А. ТЕРПИЛЯК в Залукві, почта і стація Галич. Телефон: Галич ч. 1. Конто ПКО ч. 500.855. Цінники та оферти безплатно. 2—10

— **Отворення храму св. Юра**, що був кілька місяців замкнений для вірних з приводу основної обнови, відбулося дуже святочно в суботу 7. ц. м. в год. 6. веч. Частинно обновлений храм із зовсім новою долівкою заповнили вщерть маси народу, складаючи при вході дрібні датки на дальші кошти ремонту. В церкві вислухали всі в набожному настрою духовного концерту, скріпленого святоюрського хору, що під дириґентурою п. Івана Охримовича відспівав прецизно: „Радуйтеся Богу“ Бортнянського, „Вірую“ Чайковського, „Блаженства“ Кошиця, „Вознесу Тя Боже мій“ і „Тебе Бога хвалим“ Бортнянського. З приводу отворення храму виголосив парох церкви св. Юра о. прелат Куницький палку проповідь, в якій відмітив дотеперішні осяги в обнові храму і подякував жертводавцям, що своїми дрібними, але масовими лептами причиняються до великого діла. По пляну обнова цілого храму має бути переведена в пятьох роках.

— **Музей Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові,** вул. Чарнецького ч. 24, мав у вересні ц. р. 60 катальоґових чисел приросту до ч. 24.000 включно. В поодиноких відділах прибуло предметів: археольогія 7, побутова старовина 1, історичні памятки 90, церковна старина 1, етнографія 56, рисунки 7, репродукції більші 25, видівки 25, альбом репродукцій 1, фотографії 63, монети 12, жетони 1, печатка 1, фотокліші 2. Жертводавцями були пп.: проф. Вахнянин Б., д-р Волошин М., арт. Гординський С., Гупало П., Гела С., Ґоцький В., Ґрех С., дир. Дорошенко В., Комітет будови памятника І. Франкові, Ковальчук М., проф. Кіт М., учит. Козак, учит. Кучер В., д-р Лучаківський Г., Масник В., Медвецький А., інж. Охрим, д-р Полянський Ю., д-р Сімович В., радн. Сохацький, радн. Сопотницький О., Холодян С., д-р Щуровський В., Яцків М. Управа Музею складає всім щиру подяку. Відвідувачів було 44, в тім одна шкільна прогулька з Мінхену.

— **Скільки українців приняли на медицину та фармацію в Познані.** Пишуть нам: Найбільше цього року подалось наших абітурієнтів на медицину та фармацію. Не всім судилось перейти іспитову чистку. Не помогли добрі матури ані признання лікарської комісії до студій на медицині чи фармації. Нині оголосили вислід принять. Показується, що на медицину на 8 зголошених українців приняли 5 (на всіх 150). На фармацію з 13 зголошених українців приняли „аж“ 4 (на 80 принятих). На 44 жінки, принятих на фармацію, нема ані одної українки, хоча вони мали добрі матури, одна з них навіть дуже добру і 6 літ практики в аптеці. Подібний вислід є просто скандальний. Тим більше, що підчас інтервенції посла Великановича дир. фармацевтичного відділу прирік приняти більше число українців. Щодо конкурсового іспиту, то тут він не має найменшого впливу на приняття, подібно, як і добра матура. На це звертаємо увагу наших компетентних чинників. Дотично інших факультетів не маємо ще відомостей.

— **Куди йде збіже.** Державне збіжево-промислове заведення переводить велику трансакцію з Америкою. В „Данціґу завантажують велику скількість жита, числом 56.000 тон, яке закупили від Польщі Зл. Держави. Достава буде закінчена в грудні ц. р. і обійме 10 корабельних транспортів. Продуцентам-хліборобам з того ніяка користь, бо жито продали за безцін, зате користає державний платничий і торговельний біланс. Торік вивезено з Польщі 120 тис. тон збіжа за границю.

— **Протикомуністичний процес** відбувся в Коломиї. Перед судом присяглих стануло 11 осіб, переважно жидів, за комуністичну пропаганду. Після дводневної розправи засуджено Івана Даншлюка на 4 роки, П. Шпрунґа на 2, Н. Енштайна на півтора року, а С. Шоса, Д. Цворна і Б. Рудера по 10 місяців вязниці. Пятьох обвинувачених увільнено.

— **Вломники.** У Войнилові крізь викроєну шибу дісталися до хати Кальмана Ів. Туриляк і Вас. Лаврій та забрали 800 долярів готівкою і вартісні папери на 900 долярів. Поліція ствердила, що вони закопали доляри в лісі, а папери під мостом.

— **Безробітний застрілив бурмістра.** В Рихвалді на чеському Шлеську згинув бурмістр Ґрирар, якого застрілив безробітний Клімша, комуніст, даючи до нього 9 стрілів. Душогуб сховався у вуглевому закопі.

— **Ріжні вістки.** В Рад. Вірменії відчули сильний землетрус. Відчули теж землетрус на острові Халькидиці. — Остання статистика каже, що Париж без найближчих передміських осель має 2.891.020 мешканців; департамент Сени звязаний якнайтісніше зі столицею має 4.933.855 осіб, у цьому 28.136, що скінчили 80 літ. — Париський митний уряд сконфіскував 10 кільо кокаїни, яку перевезли контрабандою з Голяндії в... морських рибах. — Помер православний сербський митрополит Летица у 77 році життя; спершу був він суддею, щойно у 37 році життя вибрав духовний стан; у 1907 р. став митрополитом у Сараєві і 1920 перейшов на пенсію. — Славна англійська теософка Анні Безант розділила заповітом своє велике майно між найближчих приятелів та однодумців; усі дивуються, що не записала нічого молодому „месії“ Крішнамутрі, якому виворожила славну будуччину. — Найбагатший і наймолодший князь у світі це новонароджений внук індійського магараджі з Гайдарабаду, що вже тепер має яких 200 міл. фунтів шт. маєтку. — Рене Адоре, славна фільмова артистка померла в Ніці. Прославилася вона фільмою „Велика парада“. Нездужала на чахотку.

— **Мешканці Праги матимуть теплу воду.** Управа електричної стації у Празі вжила заходів, щоби мешканцям постачати за дуже дешеву ціну теплу воду не тільки до лазничок, але й до кухні. Таким робом люди заощадять собі багато труду й праці.

— **Небудене подружа.** Дві сіямські сестри Дейзі і Вайолет Гільтон вернулися зі свого турне з Америки до Европи з сензаційною вісткою: вони рішилися вийти заміж. Перша заручилася з дириґентом орхестри в Шікаґо, друга порозумілася щодо подружа з якимсь англійським боксером. Відомо, що обі сестри зрослі зі собою і заробляють як дивогляд природи, виступаючи в ріжних паноптікумах. Чи дириґент орхестри з Шікаґо та англійський боксер мають намір їздити з ними, невідомо.

— **Два міста за одну дівчину.** Управа міста Відня домагається від чехословацького міста Нітра 35.000 шилінґів за утримання девятьох незаконних дітей, порозміщуваних від літ по ріжних захистах. Цими незаконними дітьми обдарувала Відень одна словацька дівчина з Нітри, що виїхала звідтіля ще у 1896 р. і поселилась у Відні. Вона не старалася за австрійське громадянство, а новонароджені діти передавала до захистів, бо не могла ними опікуватися.

Професор Д-р А. Пенк.

(Ювилейна замітка).

Дня 25-го вересня ц. р. святкував німецький науковий світ 75-ті уродини найвизначнішого німецького географа та одного з найбільших сучасних німецьких учених, професора берлінського університету д-ра Альбрехта Пенка.

Проф. Пенк належить до найбільше універсальних географів з широкими науковими інтересами і має заслужену славу не тільки визначного вченого-дослідника, але й знаменитого виховника-педагога, що, коли треба, виносив своє знання й силу слова поза університетські мури.

Проф. Пенк почав свою наукову діяльність від петрографічних студій, від геольоґії і присвятив зокрема розслідам ледової епохи та її хронольоґії. Його краєзнавчі праці торкаються здебільшого середньої Европи, зособливо Німеччини, Голяндії та Бельґії і приносять особливо цінні результати в обсягу кліматольоґії та гідрографії.

Імя проф. Пенка звязане тісно з Україною, яка мала в ньому здавен-давна щирого приятеля й дослідника. Як довголітній професор віденського університету (1865—1906), виховав проф. Пенк цілу ґенерацію наших географів, м. і. проф. Степана Рудницького і підтримував живий звязок з українською наукою, за що давно вже іменували його дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові. В Берліні проф. Пенк із щирою прихильністю поставився до діяльности Українського Наукового Інституту, що й сердечно привітав його з ювилеєм. Проф. Пенк радо згодився взяти участь у плянованім „Українськім Тижні" і зголосив сам на осінь незвичайно цікавий темою університетський виклад п. н. „Україна — край лєсу і степів", в якім хоче поінформувати німецький світ про старі, передісторичні культурні звязки української території із середньою і західною Европою. Ніколи не забудемо проф. Пенкові його щиро-сердечного відношення до українських самостійницьких змагань підчас останньої світової війни, що найшло свій кульмінаційний вислів у незвичайно цінній його праці про Україну: „Die Ukraine", поміщеній у 1916 р. в передовому німецькому географічному журналі „Zeitschrift der Gesellschaft für Erdkunde zu Berlin".

В цій великій праці проф. Пенк подав оригінальну географічну характеристику України і виступив проти звязування української території з Росією, як це робили впливові геольоґи й географи, напр. Зісс і Філіпсон. Завдяки Пенкові знання про Україну посунулося значно вперед у науковому світі і причинилося немало до зрозуміння української справи в Німеччині.

Як далеко йшло зацікавлення проф. Пенка до української справи, видно ще й із того, що він свого часу написав окрему гарну статтю для української таборової газети в Зальцведелі, призначеної для наших полонених.

Тому й українське громадянство прилучує свій голос до численних побажань та бажає Шановному Ювилятові довгих літ і кріпкого здоровля для дальшої праці.

Д-р Зенон Кузеля.

Дописи.

СТАНИСЛАВІВЩИНА.

Сокільське свято в Побережі. День 21. вересня 1933. довго буде в памяти тих, які були на сокільськім святі в селі Побереже, станиславівського повіту. Це четверте з черги свято в 1933 р. у станиславівському районі, яких кількість з причини цьогорічних дощів змаліла на третину в порівнанні з роком 1932. Ці свята засвідчують, що по сокільських станицях іде праця не лиш у напрямі фізичного, але й духового виховання молоді. Добірні програми вносять у свята все щось нове, бадьоре, що кріпить і гартує духа. Вже в год. 1-ій вполудне великий майдан над Дністром почав оживати; це надтягали зі співами поодинокі станиці зі Стриганець, Тязева, Колодіївки, Ганусовець, Добрівляни, Делієва і Рошнева та збиралися в одному місці, щоби звідти отворити свято дефілядою, яку відібрав побр. адв. д-р Чорненко зі Станиславова разом з головами і членами старшин, які прибули на свято. По дефіляді відбулися змагання в копаному мячі між дружинами „Сокола" Побереже й Устя Зелене (1:0), після чого на переміну йшли дальші точки програми. З них слід згадати актуальну сценічну картину „Сокола" в Колодіївки (17 сестер і 17 побратимів) зі співами й декламаціями, укладу й режисерії інж. Романа Шепаровича, дуже вдачну під кожним оглядом, підчас якої вибилася на перше місце зі своєю декламацією Маруся Воробяк. Далі треба згадати вправи сестер вільноруч і серпами (Стриганці, Побереже, Ганусівці, Добрівляни, Тязів) з їхніми прекрасними народніми строями й заквітчаними серпами, а окрім цього ритмічні вправи „Журавлі" сестер з Побережа до пісні „Видиш, брате мій", які захоплювали всіх приявних. Опісля вправи вільноруч побратимів (Стриганці, Тязів, Побереже, Ганусівці), вправи вільноруч доросту мішаного (Деліїв, Рошнів) під проводом побр. С. Левандівського і С. Ґросберґа до пісні „Боже Єдиний", які зробили велике враження, вкінці вправи вільноруч дівочого доросту зі Стриганець. Всі ті вправи переплітано декламаціями (найменших соколів: Івана Барти — 13 літ, Насті Козакевич — 5 літ з Побережа і Марії Іванців — 5 літ з Єзуполя) та народніми танками (8 побратимів і 4 пари доросту зі Стриганець і Рошнева), що ефектовно введені, загально подобалися. До вправ разом з доростом стануло 245, з того 133 сестер і 112 побратимів. Свято закінчилося збіркою в ряд усіх соколів і сокілок, які, вислухавши промови побр. адв. д-ра О. Чорненка, як відпоручника Сокола Батька, і відспівавши сок. та нац. гимн, в найбільшому порядку розійшлися.

—o—

СПОРТ.

НАКОЛЕСНИЦЬКІ ЗМАГАННЯ.

В неділю 8. ц. м. відбулись на трасі Львів-Миколаїв-Львів (75 км.) змагання наколесників. До цих змагань зголосилося 10 змагунів, стартувало 5. Сензацією дня була перемога незнаного досі нікому змагуна Тузяка Осипа з „Чорноморців", який уперше брав участь у поважніших змаганнях.

Висліди цього бігу такі: 1) Тузяк Осип („Чорноморці") 2 год. 55.10 хв., 2) Бучківський (Сокіл IV) 3 год. 15 сек., 3) Наконечний („Тризуб") 3 год. 06.40 сек., 4) Ярош („Тризуб") 3 год. 27,40 сек. На півметку першим був Тузяк (1 год.26 хв.), другий Бучківський хвилину пізніше.

МИСТЕЦТВА ЛЬВІВСЬКОЇ ОКРУГИ У. С. С.

Мета — Дніпро 3:0 (воковер).

ФІНАЛИ МИСТЕЦТВ КОПАНОГО МЯЧА У ЛЬВОВІ

(Комунікат).

В суботу (14.) і в неділю (15. X.) відбудуться у Львові на грищі Сокола-Батька рішаючі фінальні змагання за мистецтво краю в копаному мячі. Рішенням Субреферату Копаного Мяча допущено до фіналів такі дружини: „Тризуб" Львів, „Бевку" Перемишль, „Роксоляна" Рогатин і „Мета" Львів. Провінціональні дружини мають явитися у Львові вже в суботу передполуднем, щоби в присутности їхніх зі позуічаків за...сувати порядок змагань. Початок змагань: в суботу год. 13.15, в неділю год. 13.

ЗА СУБРЕФЕРАТ:

Я. Рак, голова, Р. Сливка, за секретаря.

Табеля мистецтв львівської Округи У. С. С.:

	гри	з. п	стр. п.	в. к.
1) Тризуб	14	22	6	37:15
2) Мета	14	18	10	43:15
3) Чорноморці	14	16	12	26:18
4) Сокіл Золочів	11	11	11	33:21
5) Сокіл IV	13	11	15	37:32
6) Дніпро Винники	14	11	17	21:28
7) У. Р. С. К.	13	8	16	9:27
8) Комета	13	7	19	12:41
Рогатинська округа:				
1) Роксоляна (Рогатин)	6	12	0	33:8
2) Хортиця (Жидачів)	5	6	4	26:8
3) Сокіл (Рогатин)	5	4	6	10:15
4) Калина (Журавно)	6	0	12	5:41

ЗА ВХІД ДО ОКР. ЛІГИ.

ЛЬВІВ. Білий Орел — Гасмонея 2:0 (0:0).

—o—

Нові книжки й журнали.

SITZUNGSBERICHTE DER MATHEMATISCH-NATURWISSENSCHAFTLICHAERZTLICHEN SEKTION, Bd. XVIII. Jänner 1933—April 1933.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Вівторок, 10. X. год. 7.30 веч. „III. пов. кімната ч. 17".

Середа, 11. X. год. 7.30 веч. „III. пов. кімната ч. 17".

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 10. X. год. 7.30 веч. „Готівка".

Середа, 11. X. год. 7.30 веч. „Готівка".

Кіна.

АДРІЯ: „В ураганному вогні" (Том Мікс).

АПОЛЬО: „Веселий караванкр" (Власта Буріян).

АТЛЯНТИК: Фільма Совкіно: „Турбіна 50.000 ТП".

КАСІНО: „Осміх щастя".

КОПЕРНИК: „Пісня над піснями" (Марлена Дітріх).

КОЛІСЕЙ: „Ночі в пристані" та ревія „Побач хоч раз".

МАРУСЕНЬКА: „Пісня над піснями" (Марлена Дітріх).

МІРАЖ: „Золотий молох", „Коли хочеш віддати серце" (Ліліяна Гарвей).

МУЗА: „Мята Гарі" (Грета Гарбо, Рамон Новаро).

ПАЛЯС: „12 крісел" (Власта Буріян, Димша).

ПАН: „Проба кохання" та ревія.

ПАСАЖ: „Король зреии" (Кен Мейнард).

СТИЛЕВЕ: „Веселий любко" та ревія.

ХИМЕРА: „Дика дівчина".

УТІХА: „Ліліянка хоче розвестися" та ревія.

Закордонне радіо.

Вівторок, 10. жовтня 1933.

Братислава (279,3) 17.50 Скрипка; 20.05 Симф. концерт; **Міляно** (331,8) 13.45, 17.10 Музика, 20.30 „Гудімо Ретклиф" оп. Масканьї; **Брно** (342,1) 21.05 „Весілля" комедія Зощенка; **Гельсінгфорс** (368,1) 17.00 18.40, 20.05 Фінл. музика, 19.05, 19.25 Спів; **Букарешт** (394,2) 22.00 Спів; **Білгород** (429,7) 20.00 Арії; **Прага** (488,6) 16.00 Концерт; **Відень** (517,2) 11.30, 19.00 Концерт, 17.25 Скрипка; **Рига** (525) 16.30 Хоральні пісні; **Мінхен** (532,9) 22.00 „Ді Ляйх" комедія Ляякеса; **Будапешт** (550,5) 19.30 „Гуніяді Ляcльо" оп. Еркеля; **Харків** (937,5) 9.00 Пісні, 10.00 Концерт для дітей, 13.50 Українські композитори, 15.00 Популярна музика, 18.00 Концерт, 19.00 Музика з „Березілю"; **Москва** (1304,3) 15.00 Гумор і сатира, 16.30 Більшовицька драматургія.

Середа, 11. жовтня 1933.

Копенгаген (281,2) 20.00 Пісні; **Ляйпціґ** (389,6) 12.00 Концерт, 16.00 Моцартові сонати; **Рим** (441,2) 12.30 Музика, 20.45 Концерт; **Відень** (517,2) 12.00, 17.25 Концерт, 20.30 Одноактівки; **Мінхен** (532,9) 20.00 Веселий вечір; **Будапешт** (550,5) 17.30 фортепян; **Харків** (937,5) 9.00 Тріо, 10.00 Співані марші, 13.30, 15.00, 16.20, 19.00 Концерт, 10.30 Муз.-вок. авдиція, 21.30 Грамофон.

Львівське радіо.

Вівторок, 10. жовтня 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 12.05, 12.35 Легка музика, 12.30 Полудневий денник, Метеорол. вістки; 15.30 Господарський комунікат; 15.40 Бетовен (з грам. плит); 16.40 Листи та програми; 16.55 Цикль муз. архитворів 16-20 століття (скрипка, спів); 17.50 Туристичний комунікат; 18.00 Малярство краєвида як вияв натуралізму; 18.20 Фортепян; 19.05 Три знаки запиту; 19.25 Актуальний фейлетон; 19.45 Веч. денник; 20.00 Орхестра, спів (Доннар-Запольська, сопран), у перерві „Диспута в пущі" (зі Шова „Пригоди чорної дівчини); 22.00 Спортові вістки; 22.10 Танкова музика; 23.00 Найгарніші твори з грам. плит (хор ревелерсів Дана).

Середа, 11. жовтня 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 12.05, 12.35, 23.05 Грамофон; 15.40 Збіжева біржа, Грамофон; 16.00 Авдиція в честь Конопницької; 16.40 Найновіша література про Собіського; 16.55 Діточа симфонія на 8 інструментів; 17.25 Спів (Марія Кавпо, сопран); 18.00 Духові переміни Ів. Вол. Давида; 18.20 Легка музика; 18.50 Зоряний сплав; 19.10 Всячина; 19.25 Відчит: Три поетичні дебюти; 19.45 Веч. денник; 20.00 Весела авдиція: „Як ми ще дітьми були"; 21.00 Фейлетон; 21.15 Скрипка; 22.00 Спортові вістки; 22.10 Есперанто та сліпці; 22.25 Танкова музика.

—o—

БІРЖА.

ГРОШІ.

Доляр у приватних оборотах у понеділок 5.84—5.86. Банк Польський платив по 5.79 зол.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.